Αιγάλεω Σίτι

locus athens

Σε κάθε αυλή ήμασταν εκεί και ακούγαμε

Είναι περίπλοκο να κατανοήσεις μια πόλη, να την αφουγκραστείς και να την αποκωδικοποιήσεις. Θελήσαμε να μάθουμε το Αιγάλεω, να το συναισθανθούμε και να μεταδώσουμε τη συμπυκνωμένη έρευνα και εμπειρία, αποτέλεσμα δουλειάς δυο χρόνων σε μια τοπική κοινωνία γεμάτη ιδιοσυγκρασιακά στοιχεία. Σε κάθε γωνιά του Αιγάλεω συναντάς ένα νέο χαρακτήρα. Σε κάθε βηματισμό θεμελιώνονται οι βάσεις για μια νέα αφήγηση. Το πρότζεκτ μας, Αιγάλεω Σίτι, όπως το αποκαλούσε ο Γιώργος Ζαμπέτας, τονίζει την ανάγκη εξιστόρησης του τοπικού ως φορέα πυκνών μεταφορών στο σήμερα και στο χθες. Ατενίζει τη ζωή μιας μικρής πόλης, τη ροή ζωής και θανάτου - αγάπης και απώλειας και φαντασιώνεται το μέλλον της.

Αρχικά, αναρωτηθήκαμε τι μπορεί να είναι ένα Community Project σε μια εποχή πολιτικών που διχάζουν. Σε ποιον μπορεί να απευθύνεται και σε τι να στοχεύει. Μας απασχόλησε το ερώτημα πώς συνέρχεται μια μικρή κοινότητα, πώς συγκροτείται μια κοινωνία* και πώς το κοινωνικό σώμα συνενώνεται δημιουργώντας λανθάνουσες προσδοκίες. Γνωρίσαμε τους κατοίκους της πόλης, τις ιστορίες τους και τη διαμόρφωση του κοινωνικού χάρτη μέσα από ατελείωτες επαφές, συναντήσεις, συζητήσεις, συνεντεύξεις. Η βασική μας στρατηγική ήταν η επικοινωνία και η άμεση ανταλλαγή με τους ανθρώπους και τις τοπικές κοινότητες. Θελήσαμε να μην ισχυριστούμε κάτι το καθολικό. Το Αιγάλεω Σίτι είναι ένα πρότζεκτ όσο πιο τοπικό γίνεται. Κάτω από τις χαμηλές στέγες και μέσα στις οικείες αυλές, ακούσαμε και μάθαμε.

Η μορφή του πρότζεκτ αποφασίσαμε ότι όφειλε να κρατηθεί σε κάποιο βαθμό ανοιχτή και ευμετάβλητη, εφόσον θα συμπεριλάμβανε ένα μεγάλο δίκτυο ανθρώπων και κοινωνικών συσχετισμών. Προσκαλέσαμε ανθρώπους διαφορετικών καταβολών και ειδικοτήτων, προκειμένου να συγγράψουμε το σενάριο αυτού του πρότζεκτ. Σε διάρκεια δύο ετών ζητήσαμε από καλλιτέχνες, αρχιτέκτονες, φοιτητές, αρχαιολόγους,

* Θεία Κοινωνία - το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, κατά το οποίο οι πιστοί λαμβάνουν το σώμα και το αίμα του Χριστού.

In the courtyards we listened and learned

Aigaleo City is as complex as any city to pin down. It contains a multitude of strands: a human and humane network of people and places, of stories, memories, images and connections. At each turning you meet another 'character', another 'place' and with each step the foundations for a new narrative are laid. Aigaleo City brings to the forefront the importance and necessity of forging relationships based on equanimity and equal conversations, of bridging divides and of talking about histories whilst preparing for the future: a city's life which contains the constant flow of life and death, love and loss, a palimpsest of haphazard situations.

In a period of divisive economies and politics, Aigaleo City looked into the essence of what a Community Project could be: it asked for whom? Towards what? It looked to the origins of commune and communion (the way a physical coming together implicitly touches both on the subversive and the divine*). It questioned the limits of shared experiences whilst aiming to navigate the pitfalls of objectifying communities and instead sow the seeds for an acceptance of alterity. Through exploring and working with micro-communities and their heterogenous zones, that vibrantly overlap in Aigaleo's physical and mental space, locus athens aimed above all to lay no claims on universalism – Aigaleo City is a project that is as local as can be. Under the city's low rise buildings and in its intimate courtyards we listened and learned.

Aigaleo City also aimed to dissect what a project commissioned by a contemporary art organization should or could be. Its form was

*Communion – act of the receiving of the eucharist; a religious denomination; association, fellowship; interchange, sharing of thoughts and emotions; intimate communication; the act of sharing or holding in common; participation; the state of things so held.

ιστορικούς, φωτογράφους, σκηνοθέτες να απευθυνθούν σε διαφορετικές μικροκοινότητες και να βρουν το δικό τους σημείο διεπαφής με την πόλη. Οι σχέσεις αυτές στηρίχθηκαν σε δύο αρχές, την εμπιστοσύνη και τη φαντασίωση ενός νέου κόσμου υπό διαμόρφωση.

Ξεκινήσαμε την έρευνά μας γύρω από το τραύμα της διασποράς των πληθυσμών της Μικράς Ασίας, του Πόντου και της Μεσοποταμίας, οι οποίοι εγκαταστάθηκαν γύρω από το εργοστάσιο πυρίτιδας, το Μπαρουτάδικο (σήμερα το μεγάλο πάρκο της πόλης) και σταδιακά σχημάτισαν μια πόλη στην περιφέρεια της Αθήνας. Μεγάλες βιοτεχνίες και βιομηχανίες αναπτύχθηκαν σταδιακά στην περιοχή και η πόλη εξελίχθηκε σε κύρια βιομηχανική ζώνη. Σε μια νέα φάση, η πόλη καλωσόρισε εσωτερικούς μετανάστες από διάφορα μέρη της χώρας (από Κρήτη, Κύθνο, Πελοπόνησο κ.α.) που εγκαταστάθηκαν με στόχο την εργασία.

Σήμερα το Αιγάλεω έχει σε μεγάλο βαθμό αποβιομηχανοποιηθεί και είναι εγκλωβισμένο και διστακτικό μεταξύ παρελθόντος και μέλλοντος. Σε κάποιο βαθμό ζει ακόμα στο παρελθόν: το σύγχρονο σώμα της πόλης έχει μια πλούσια ιστορία που αντανακλάται στα ονόματα δρόμων, αναφορές στις χαμένες πατρίδες. Το Αιγάλεω εξακολουθεί και συνδέεται με το παρελθόν, την αρχαία πόλη. Η Ιερά Οδός που οδηγεί στην Ελευσίνα είναι μια κεντρική αστική αρτηρία που διαπερνάει την πόλη. Παντού συναντάς βυζαντινές εκκλησίες και σπίτια της Μικράς Ασίας. Νοσταλγικά προσφυγικά σπίτια στέκονται πλάι πλάι σε πολυκατοικίες μοντέρνας και μεταμοντέρνας αισθητικής, όλα κάτω από τον ίδιο Αθηναϊκό ορίζοντα.

Το Community Project Αιγάλεω Σίτι αναπτύχθηκε και απλώθηκε σε δυο διακριτές φάσεις.

Στην πρώτη φάση θελήσαμε να αφηγηθούμε το Αιγάλεω ως έχει, με την αρχιτεκτονική της, τους ανθρώπους της, τη μουσική της, τα αρχεία

malleable as it evolved through a nexus of relationships; existed only as an exchange of knowledge and ideas through shared experiences that surfaced only to be seen, momentarily, through different networks as dispersed fragments. Aigaleo City's main resource was this fluidity and open-ended structure; whose currents could rather be seen as overlapping gestures, suggestions, running like veins through the city, at its populace's disposal.

The project's format was based on an invitation to co-author subjectivities: over a two-year period locus athens asked architects, an archaeologist, students, a photographer, a theater director, actors, musicians and a film director to each reach out to different micro-communities and find their own point of contact, develop their own unmediated relationships with the city. These relationships had two fundamentals: the creation of a mutual trust and bond and then, through the very possibility inherent in the act of trust, a leap of faith: imagining a world into being, together.

Aigaleo City started with research into a locality based on the trauma of displacement: three distinct refugee peoples, from Asia Minor, Pontos and Assyria were installed in the area in the early parts of the twentieth century, and slowly a city on the edge of Athens was born. To this day it is a city still rooted in its past: the contemporary body/city has its history inscribed onto to it with street names (language de-rooted) referencing lost homelands and refugee populations' pain. In later decades the area welcomed internal migrants from the rest of Greece as Athens rapidly grew in size to accommodate them. Nostalgic refugee houses still stand side by side with more contemporary architectural borrowings, sometimes awkwardly, under the same expansive Athenian sky.

Internal migrants moved to Aigaleo to work. Even the first refugees were placed there as potential laborers for a large scale gun-powder factory (now the city's park). Later major industries and factories were developed in the area as Aigaleo grew into one of Athens' major industrial zones. Nowadays, more connected to the center of Athens, de-industrialized, caught uneasily between its past and its hesitant future, Aigaleo can easily be read as paradigmatic of the shifts and changes in Modern Greece at large.

Aigaleo City aimed at first to explore these uneasy spaces, of histories that are increasingly relevant to this day, to look into the possibilities of plurality in a Greek city space, and by necessity co-existence. Co-existence not only of different migrant populations but also of historical narratives: an ancient city (the Holy Way to Elefsina), Byzantine churches, Asia Minor housing, constant movements and migrations, multiple layers transcribed onto each other (sometimes eradicated, other times ignored). It is this city: its architecture, its people, its music, its archives, its small and intricate details, the cared for gardens that locus athens in the first phase of the project looked into and tried to narrate. Through a city blog dedicated to the area (with recipes, interviews and archival posts), with a walk, documentary film and workshops (making traditions contemporary) elements of the city's history were touched upon and talked about.

της, τις μικρές και τις περίπλοκες λεπτομέρειες, τους φροντισμένους κήπους της. Δημιουργήσαμε μια δημοσιογραφική στήλη αφιερωμένη στην πόλη και τους κατοίκους της, την οποία τροφοδοτήσαμε με το υλικό της έρευνάς μας: συνταγές από τη Μικρά Ασία, λουκουμάδες με ιστορία, μουσικές αφηγήσεις από τα ένδοξα χρόνια του λαϊκού τραγουδιού, συνεντεύξεις με συναρπαστικούς ανθρώπους, αθλητικές εξιστορήσεις, αρχειακό υλικό από την πολιτική και κοινωνική ιστορία του τόπου. Οργανώσαμε έναν ιστορικό περίπατο στην Ιερά Οδό, στα σοκάκια της πόλης, με κατάληξη στο Μουσείο Μικρασιατικού Πολιτισμού. Διοργανώσαμε εργαστήρια λαογραφίας και σύγχρονης τέχνης, τα οποία συσχέτισαν κομμάτια της λαϊκής παράδοσης (την κρητική λύρα, τη μικρασιατική φορεσιά) με την τεχνολογία. Τέλος, κάναμε την παραγωγή σε μια μικρού μήκους ταινία, η οποία αφηγείται το ρυθμό της πόλης αυτής.

Στη δεύτερη φάση του, το πρότζεκτ ονομάστηκε Αιγάλεω Σίτι (για νέους) και στράφηκε από το παρελθόν στο μέλλον, προκειμένου να φαντασιωθεί τον ορίζοντα της αυριανής πόλης. Έναν ορίζοντα συρρικνωμένο από τα υψηλά ποσοστά ανεργίας στους νέους. Αντιδρώντας στη δυσοίωνη αυτή πραγματικότητα θελήσαμε να ενεργοποιήσουμε τη νέα γενιά, απευθυνόμενοι σε όλες της ηλικίες ζητώντας τους να εμπλακούν σε πρωτότυπα εργαστήρια με στόχο να ταρακουνηθεί η αντίληψή τους, το πεδίο εμπειριών τους και η συναίσθησή τους.

Μια κυκλική παιδική χαρά (έργο υπό διαμόρφωση) θα υποδεχτεί μωρά και μικρά παιδιά, τα οποία θα συσχετιστούν με την αμεσότητα που προσφέρει ο απρόσμενος αρχιτεκτονικός σχεδιασμός του έργου. Μικρά παιδιά, παράλληλα με φοιτητές αρχιτεκτονικής, ανασχεδίασαν το σχολείο τους και φαντάστηκαν νέους τρόπους συναναστροφής και παιχνιδιού. Παιδιά δημοτικού έγιναν για λίγο foley artists και έντυσαν με φυσικούς ήχους τη σκηνή μιας βωβής ταινίας,

έφτιαξαν τα δικά τους βιβλία εμπνευσμένα από τη μυθική βιβλιοθήκη του Πρόσπερο, εξοικειώθηκαν με ψηφιακές εφαρμογές ανοιχτής πρόσβασης και επανέγγραψαν κείμενα και σκηνές του Σαίξπηρ, έγιναν Ρωμαίος και Ιουλιέτα παντρεύοντας τη σύγχρονη μουσική κουλτούρα με το κλασικό θέατρο, τη σύμβαση της παράστασης με τη διαδικασία του θεάτρου. Έφηβοι φωτογράφισαν την πόλη τους, τον ιδιωτικό τους χώρο, την οικογένειά τους και στη συνέχεια έστησαν τη δουλειά τους σε ένα (ένθετο) έντυπο που περιλαμβάνεται στο βιβλίο αυτό.

Βασική μας επιδίωξη ήταν να θέσουμε τις βάσεις ώστε τα παιδιά να αποκτήσουν διαφορετικά ερεθίσματα, να εξοικειωθούν με άγνωστους κόσμους και να συναισθανθούν τη δύναμη της φαντασίας ως οπλοστάσιο στις σύγχρονες κοινωνικές απαιτήσεις.

Με τις χειρονομίες αυτές, το Αιγάλεω Σίτι επιθυμεί να αποτυπώσει ένα χάρτη ενδυναμωμένων ανθρωπίνων σχέσεων και συσχετισμών με την πόλη και κυρίως νέων δυνατοτήτων, αντίδοτο στη στασιμότητα και το φόβο.

In its second phase, (young) Aigaleo City looked to shift forward to imagining the city's future space. A space which has been literally shattered in recent years in Greece, with high youth unemployment. The future does not look pretty. In response, and by activating younger generations, from infants to teenagers, locus athens asked them to participate: teenagers to photograph their city and their role in it, children to co-design their schools, imagine new forms of play, encourage collaborative processes and allow for new forms of learning and exchanges based on improvisation and play. By reaching out to different schools and age groups, (young) Aigaleo City hoped to illuminate new forms of knowledge and experiences, empowering children in Aigaleo with new tools to understand the radical shifts and changes of their contemporary world.

Through these gestures, Aigaleo City hoped to leave a new layer of connections and relationships within the city, creating a sort of resistance to stasis, an antidote to spectacle, gathering stories from the past in order to change the very form and fabric of the city and by extension, our lives.

locus athens

Αιγάλεω

639

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ
ΛΙΓΗ ΦΥΤΕΥΣΗ
ΣΕΦΩΤΟ ΜΕ ΠΕΡΙΜΕΤΡΙΚΑ ΚΑΘΙΣΤΙΚΑ
ΑΣΤΙΚΕΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΕΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΠΑΡΤΕΡΙ ΜΕ ΠΕΡΙΜΕΤΡΙΚΑ ΚΑΘΙΣΤΙΚΑ
ΚΑΘΗΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΙΝΗΤΗ ΦΥΤΕΥΣΗ
ΚΡΕΜΑΣΤΟΙ ΚΗΠΟΙ
ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΑΡΑ
ΧΟΡΟΥΣ ΣΤΑΣΗΣ
ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΑΡΑ / ΧΟΡΟΣ ΑΠΛΩΜΑΤΟΣ ΣΤΟ ΔΩΜΑ
ΚΗΠΟΣ / ΚΑΘΙΣΤΙΚΟ ΣΤΟ ΔΩΜΑ
ΠΑΓΚΑΚΙ
ΦΟΥΡΝΟΙ
ΠΑΤΗΜΕΝΟ ΧΩΜΑ ΜΕ ΟΠΟΡΟΦΟΡΑ
ΔΕΝΤΡΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΑΠΟ ΞΥΛΟ

Our project focused on social housing units in the 639th block, built in 1963. The complex consists of four, three-story buildings that surround an open courtyard. This small, inward-looking microcosm is home to a lively community. The scale, position and residential qualities of the complex make it an appealing housing typology (that originates from the Modernist movement). Through a series of interviews with the community's residents we aimed to look into the possibility of activating the communal space of the central courtyard through user participation as well as to highlight the building's typology. In the workshop that took place within the central courtyard, residents and locals from the broader community were invited to imagine their own version of their public space by moving and assembling elements of a large-scale model. The resulting interactive discourse acted as both process and product, bridging the divide between ideas and material reality. At the same time, the architect's role as "design diplomat" questioned the traditional categories of client, author, project and research.

Εστιάσαμε σε ένα ξεχωριστό συγκρότημα εργατικών κατοικιών, στο οικοδομικό τετράγωνο 639. Χτισμένο το 1963 ανάμεσα στις οδούς Φεραίου, Ραιδεστού και Αττάλειας αποτελείται από τέσσερα τριώροφα κτίρια γύρω από έναν περίκλειστο κήπο. Πρόκειται για έναν εσωστρεφή μικρόκοσμο, μια ζωντανή κοινότητα ενταγμένη στον αστικό ιστό ενώ η κλίμακα, η θέση και οι ποιότητες του συγκροτήματος το καθιστούν μια ιδιαίτερα ελκυστική τυπολογία με καταγωγή στο μοντέρνο κίνημα.

Μέσα από συνεντεύξεις με τους κατοίκους θέλαμε να διερευνήσουμε τη δυνατότητα ενεργοποίησης του κοινόχρηστου χώρου, αναδεικνύοντας τα χαρακτηριστικά αυτής της αστικής τυπολογίας.

Στη συνέχεια κατά τη διάρκεια υπαίθριου εργαστηρίου-γιορτής στο χώρο του συγκροτήματος, κάτοικοι και περίοικοι σχημάτισαν τις δικές τους προτάσεις για το δημόσιο χώρο μετακινώντας τα κομμάτια μιας υπερμεγέθους μακέτας. Αυτή η ανταλλαγή απόψεων αποτέλεσε ταυτόχρονα διαδικασία και τελικό προϊόν γεφυρώνοντας τη συνήθη απόκλιση μεταξύ «ιδέας» και «υλικής πραγματικότητας». Παράλληλα ο ρόλος του αρχιτέκτονα ως «διπλωμάτη σχεδιασμού» αμφισβητεί παραδοσιακές κατηγορίες όπως πελάτης, δημιουργός, πρόταση, έρευνα.

AREA (Architecture Research Athens)

ΤΟΝ ΕΙΠΑΝ «ΨΗΛΟ»
&
«ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ»
...

ΑΝΑΔΕΙΧΘΗΚΕ ΣΕ ΚΟΡΥΦΑΙΟ ΣΚΟΡΕΡ ΤΗΣ Β' ΕΘΝΙΚΗΣ!

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥΣ ΣΚΟΡΑΡΕΙΣΕΝΑ ΤΟΥΣ: Η ΚΕΦΑΛΙΑ!

ΜΕ ΥΨΟΣ 1,90, ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ «ΘΩΡΗΚΤΟ»

ΣΤΑΘΜΟ ΣΤΗΝ ΚΑΡΙΕΡΑ ΤΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΕ Η ΜΕΤΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΑΙΓΑΛΕΩ ΤΟ 1977...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΑΤΖΗΣΚΟΥΛΙΔΗΣ (1952-2010)

ΣΥΝΕΧΙΣΕ ΝΑ ΣΚΟΡΑΡΕΙ ΜΕ ΚΑΘΕ ΔΥΝΑΤΟ ΤΡΟΠΟ, ΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟ 1991...

ΤΟ ΓΕΝΑΡΙ ΤΟΥ 2010 «ΕΦΥΓΕ» ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ, ΑΛΛΑ ΑΠΟ ΤΟΤΕ "ΖΕΙ" ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΑΘΛΩΝ...

Συνήθως στις παιδικές χαρές τα παιδιά παίζουν απομονωμένα χρησιμοποιώντας παιχνίδια που στέκονται ανεξάρτητα στο χώρο και σε απόσταση μεταξύ τους. Η ιδέα της κυκλικής παιδικής χαράς στην Πλατεία Κυθρέας στο Αιγάλεω είναι να δημιουργηθεί μια κοινή κατασκευή στην οποία ενσωματώνονται όλα τα παιχνίδια του χώρου και μάλιστα κοιτάνε το ένα το άλλο. Τα παιδιά έχουν την αίσθηση ότι παίζουν όλα μαζί χρησιμοποιώντας ένα κοινό παιχνίδι. Ο χώρος ενθαρρύνει την ομαδικότητα, τη διάδραση και τη συνεργασία. Η κυκλική παιδική χαρά ενσωματώνει τσουλήθρες, κούνιες, κρεμαστά καθίσματα τύπου φωλιάς, σκάλες και άλλα παιχνίδια, ενώ τα υποστυλώματα αποτελούν στοιχεία που ολοκληρώνουν τον παιχνιδιάρικο χαρακτήρα της κατασκευής.

Normally in playgrounds children play alone, using isolated toys that are positioned at a distance from one another. The idea of the circular playground in Kythreas Square in Aigaleo was to create a joint structure in which different elements of play are interconnected and facing each another. In this circular playground children will feel like they are playing together, sharing a collective and interactive toy. Point Supreme

300 γρ. αμπελόφυλλα / vine leaves
½ κιλό κρεμμυδάκια φρέσκα / spring onions
1 φλυτζάνι λάδι / cup of olive oil
2 φλυτζάνια ρύζι για γεμιστά / cups of rice
1 κολοκυθάκι μέτριο / medium courgette
άνιθο, μάραθο, δυόσμο, όλα ψιλοκομμένα, αλάτι, πιπέρι,
λεμόνι / dill, fennel stalks, mint, well chopped, salt, pepper, lemon

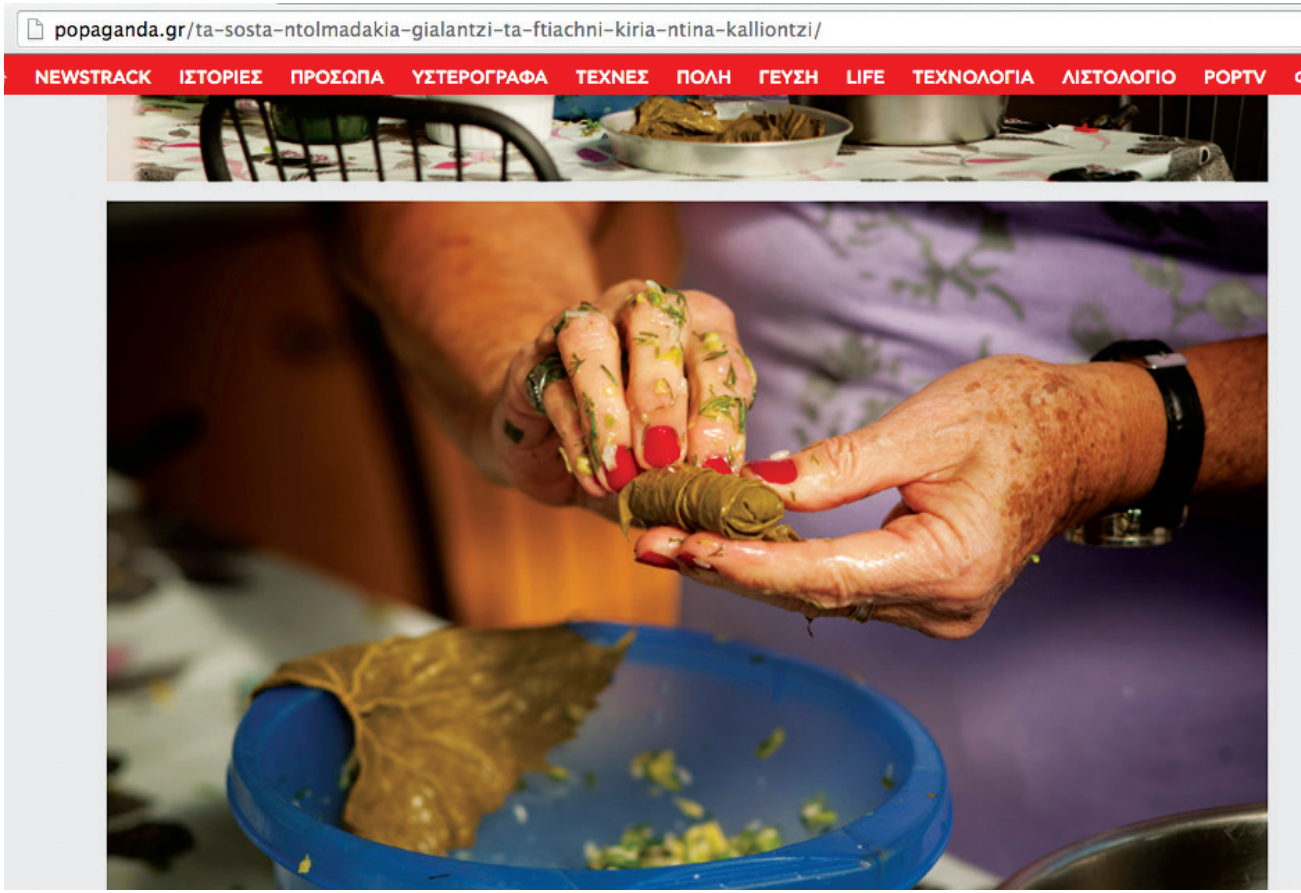

Για τα ντολμαδάκια γιαλαντζί ζεματίζουμε τα αμπελόφυλλα για λίγα λεπτά. Το μικρό φύλλο είναι ιδανικό, έτσι γίνεται πιο τσαχπίνικο το ντολμαδάκι. Σε ένα μπολ ψιλοκόβουμε τα κρεμμυδάκια, τον άνιθο, το μάραθο, το δυόσμο και προσθέτουμε το ρύζι, ½ φλυτζάνι λάδι, αλάτι, πιπέρι μισό λεμόνι και τριμμένο κολοκύθι. Το τριμμένο κολοκύθι είναι ένα μυστικό που δεν το ξέρουν αλλά η μαμά μου από το Αϊβαλί έλεγε ότι το αφραταίνει. Βάζεις αλάτι στο κολοκύθι και μετά το ζουλάς για να βγάλει το νερό. Παίρνουμε τα αμπελόφυλλα, βάζουμε μια κουταλιά από την γέμιση, τα τυλίγουμε και τα τοποθετούμε στην κατσαρόλα σε στρώσεις. Από κάτω έχουμε βάλει ξυλάκια για να μην κολλήσουν ή τα κοτσάνια του άνιθου. Τα σκεπάζουμε με ένα πιάτο. Μόλις τελειώσουν τα υλικά μας, τους ρίχνουμε το άλλο μισό του λαδιού και του λεμονίου και μετά τα βράζουμε σε πολύ σιγανή φωτιά για περίπου 20 λεπτά.

We broil the vine leaves for a few minutes. We cut the spring onions, dill, fennel stalks and mint add the rice and half a cup of olive oil, salt, pepper and the juice of half a lemon and one small zucchini, grated. Take a vine leaf and add one spoonful of the filling, wrap it and add in layers into the saucepan. Cover the wrapped vine leaves with a plate. When all the filling has been used add the leftover olive oil and lemon juice. Boil and then leave to cook on a low heat for 20 mins.

Οι παραδοσιακές ενδυμασίες αποτελούν την πολιτιστική ταυτότητα ενός τόπου, αποκαλύπτοντας ταυτόχρονα σε εμάς τόσο ιστορικά στοιχεία, ήθη και έθιμα των διαφόρων χρονικών περιόδων όσο και συνήθειες της καθημερινότητας. Στο εργαστήριο Λαογραφία και Νέες Τεχνολογίες αφού μελετήσαμε διαφορετικά στοιχεία των ενδυμασιών των Μικρασιατών, τα παιδιά κατανόησαν τη συνδεσμολογία απλών κυκλωμάτων και σχεδίασαν τις δικές τους ενδυμασίες δημιουργώντας κυκλώματα με αγώγιμη μπογιά. Οι παραδοσιακές στολές αναπτύχθηκαν ως διαδραστικά σχέδια που αναπαράγουν φως και ήχο.

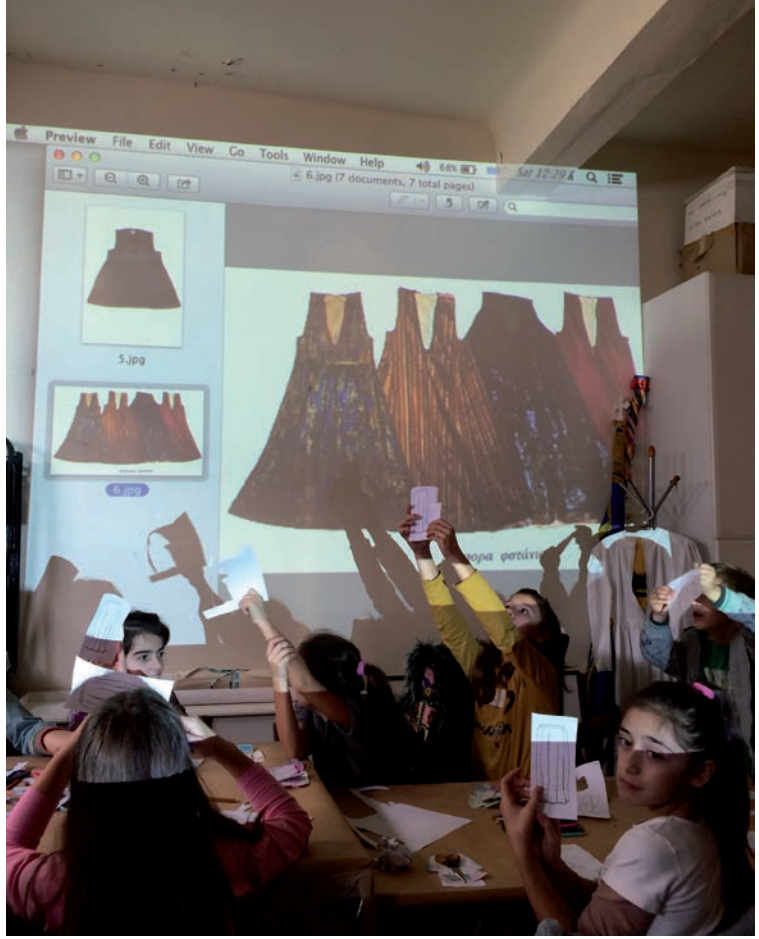

Traditional costumes are key elements of the cultural identity of a place as they give us important information on historical periods, including details on people's everyday lives. In the workshop, after studying different items of clothing from Asia Minor, the participants learnt about basic electronic circuits. They were then asked to re-design their own versions of costumes based on prints from Asia Minor. By creating circuits with conductive paint onto the costumes the traditional dresses became interactive designs that also came to light.

Τα μουσικά όργανα αποτελούν μεγάλη κληρονομιά της κρητικής παράδοσης. Στο εργαστήριο Λαογραφία και Νέες Τεχνολογίες, αφού μελετήσαμε τα διαφορετικά όργανα και τις ιδιομορφίες της φόρμας τους, πειραματιστήκαμε με απλά ηλεκτρονικά κυκλώματα και τους τρόπους που μπορεί να προκύψει ο ήχος από αυτά.

Δημιουργήσαμε στο χαρτί νέα υβριδικά κρητικά όργανα συνδυάζοντας διαφορετικά χαρακτηριστικά από το κάθε ένα. Ζωγραφίζοντας με πινέλα και αγώγιμη μπογιά, τα παιδιά ενσωμάτωσαν το στοιχείο του ήχου στα σχέδια τους.

Musical instruments are an important part of local Cretan traditions. In Making Traditions Contemporary, we studied the different traditional instruments and their peculiarities. We then experimented with basic electronic circuits and the sounds that can be produced by them. Finally, new hybrid (paper) Cretan instruments were produced by the participants, who using standard and conductive paints, drew new fictional instruments that could also now produce sounds.

Maria Varela

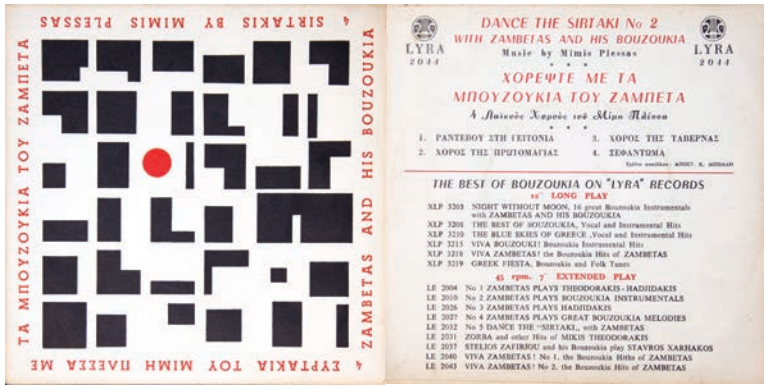

Είμαι από πατέρα Ασσύριο και μητέρα Ελληνίδα.

Ο πατέρας μου ήταν ο τελευταίος επιζών από τη γενοκτονία των Ασσυρίων, των Αρμενίων και των Ποντίων το 1915 στην Τουρκία.

Οι Έλληνες μας αντιμετώπισαν ως πρόσφυγες, γιατί πήγαμε σε έναν προσφυγικό χώρο. Ζούσαμε στο ίδιο μέρος με τους Πόντιους.

Ένας λαός, όταν δεν έχει πατρίδα, η οργάνωσή του είναι πάρα πολύ δύσκολη. Το να αποκτήσεις μια «πατρίδα» δεν είναι και εύκολο πράγμα. Και οι Ασσύριοι που έχουν γλώσσα, γραφή, ιστορία και πολιτισμό έπρεπε να έχουν μια πατρίδα. Τώρα το τι τους λείπει είναι άλλο κεφάλαιο, πολύ βαρύ.

Η αποστολή του σωματείου μας (Πανελλ. Ένωση Ασσυρίων) είναι να κρατήσουμε ζωντανή τη γλώσσα μας. Θέλουμε επίσης να κρατήσουμε τα εναπομείναντα ήθη κι έθιμα και ένα κομμάτι ιστορίας μέσα στον Ελλαδικό χώρο.

Θυμάμαι στην εποχή του παππού και της γιαγιάς μου, γινόταν ένας γάμος και κρατούσε 15 μέρες το γλέντι. Μοιάζουν τα έθιμά μας με τα ελληνικά. Ο ελλαδικός χώρος είναι περισσότερο δεμένος με τη Μέση Ανατολή παρά με την Ευρώπη.

My father is Assyrian and my mother is Greek. My father was the last survivor from the 1915 Genocide in Turkey of the Assyrian, Pontic Greek and Armenian populations. The Greeks dealt with us as refugees because when we arrived, we were taken to a place allocated specifically for the refugees which we shared with the Pontic Greeks.

It is very difficult to structure and organize the lives of an ethnicity that does not have a land of its own. To acquire 'a homeland' is no simple thing, and the Assyrians have both a spoken and written language, a rich history and culture and should have a home. Now the reasons why this hasn't happened is another chapter altogether, and it weighs down on me.

I remember when my grandfather and grandmother still lived, wedding celebrations lasted for 15 days. Our traditions are closely linked to the Greek ones: Greece has closer ties to the Middle East than to Europe.

Avraam Oran

I chose Shakespeare's "Romeo and Juliet" in order to give the school children the chance to come into contact with one of the most important texts ever written about the love of two people, the same age as them. This was not an easy task. It is difficult to come to terms with Shakespeare, even more so given that the spoken word, language, has nowadays been replaced by the supremacy of the image and a whole generation of teenagers are infinitely more comfortable in a digital world. Nevertheless, theater has a magical transformational quality, and so once again, I saw the group of children participating work to overcome their own limitations and break new ground.

Dimitris Xanthopoulos

Επέλεξα το «Ρωμαίος και Ιουλιέτα» γιατί θα έδινε την ευκαιρία στα παιδιά να έρθουν σε επαφή με ένα από τα κορυφαία κείμενα που έχουν γραφτεί ποτέ με κέντρο τον έρωτα δύο παιδιών στην ηλικία τους. Η συνάντηση αυτή δεν υπήρξε απλή υπόθεση. Δεν είναι εύκολο να προσεγγίσεις τον Σαίξπηρ σήμερα. Ο λόγος στην εποχή μας έχει αντικατασταθεί από την εικόνα και η γενιά των δεκαπεντάρηδων είναι οι ιθαγενείς ενός ψηφιακού κόσμου. Το θέατρο έχει τη μαγική ικανότητα να καταφέρνει πολλά που ούτε τα φαντάζεσαι, για μια φορά ακόμα είδα παιδιά να παλεύουν με τις δυσκολίες τους και να βγαίνουν νικητές.

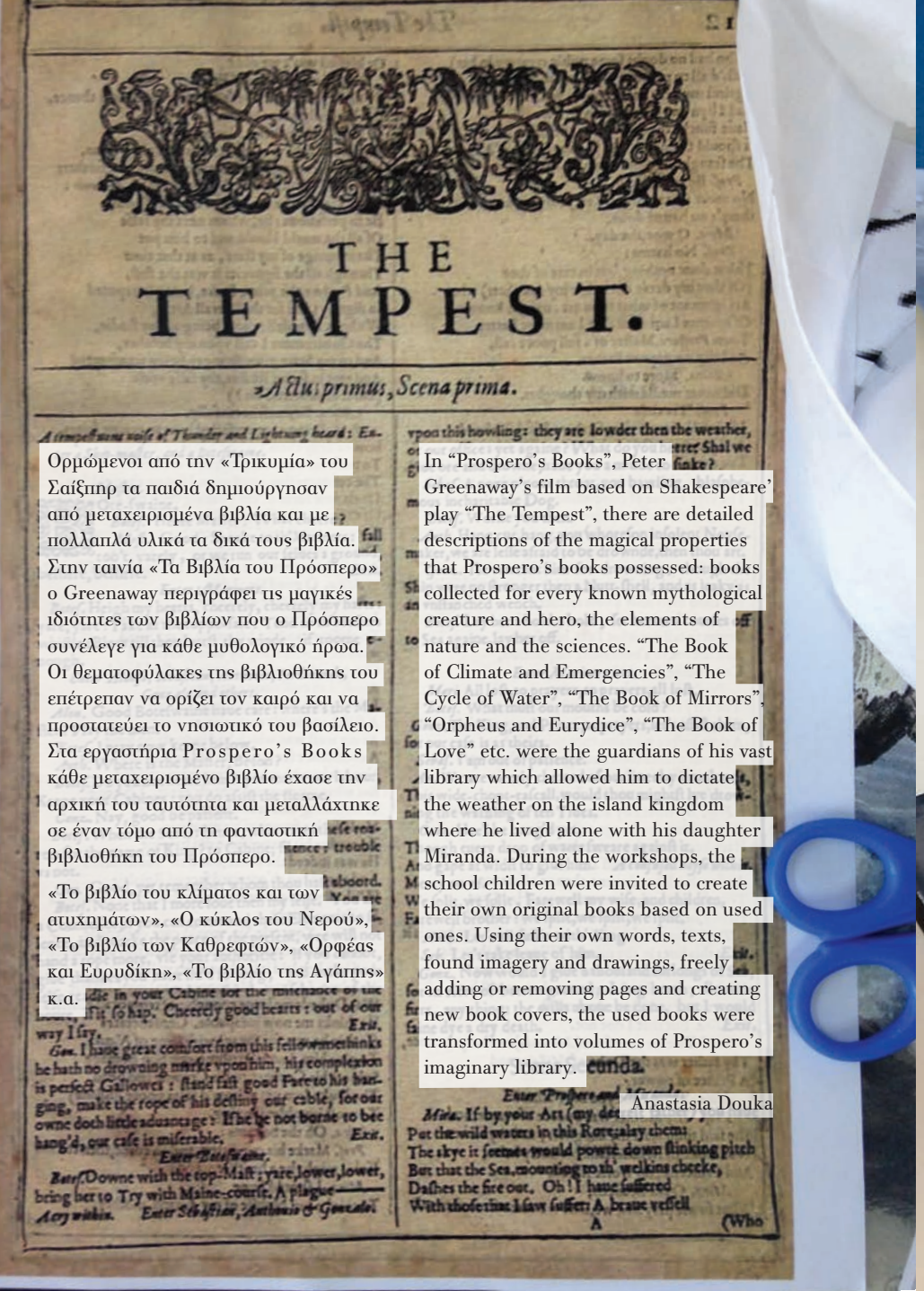

Ορμώμενοι από την «Τρικυμία» του Σαίξπηρ τα παιδιά δημιούργησαν από μεταχειρισμένα βιβλία και με πολλαπλά υλικά τα δικά τους βιβλία. Στην ταινία «Τα Βιβλία του Πρόσπερο» ο Greenaway περιγράφει τις μαγικές ιδιότητες των βιβλίων που ο Πρόσπερο συνέλεγε για κάθε μυθολογικό ήρωα. Οι θεματοφύλακες της βιβλιοθήκης του επέτρεπαν να ορίζει τον καιρό και να προστατεύει το νησιωτικό του βασίλειο. Στα εργαστήρια Prospero's Books κάθε μεταχειρισμένο βιβλίο έχασε την αρχική του ταυτότητα και μεταλλάχτηκε σε έναν τόμο από τη φανταστική βιβλιοθήκη του Πρόσπερο.

«Το βιβλίο του κλίματος και των ατυχημάτων», «Ο κύκλος του Νερού», «Το βιβλίο των Καθρεφτών», «Ορφέας και Ευρυδίκη», «Το βιβλίο της Αγάπης» κ.α.

In "Prospero's Books", Peter Greenaway's film based on Shakespeare' play "The Tempest", there are detailed descriptions of the magical properties that Prospero's books possessed: books collected for every known mythological creature and hero, the elements of nature and the sciences. "The Book of Climate and Emergencies", "The Cycle of Water", "The Book of Mirrors", "Orpheus and Eurydice", "The Book of Love" etc. were the guardians of his vast library which allowed him to dictate the weather on the island kingdom where he lived alone with his daughter Miranda. During the workshops, the school children were invited to create their own original books based on used ones. Using their own words, texts, found imagery and drawings, freely adding or removing pages and creating new book covers, the used books were transformed into volumes of Prospero's imaginary library.

Anastasia Douka

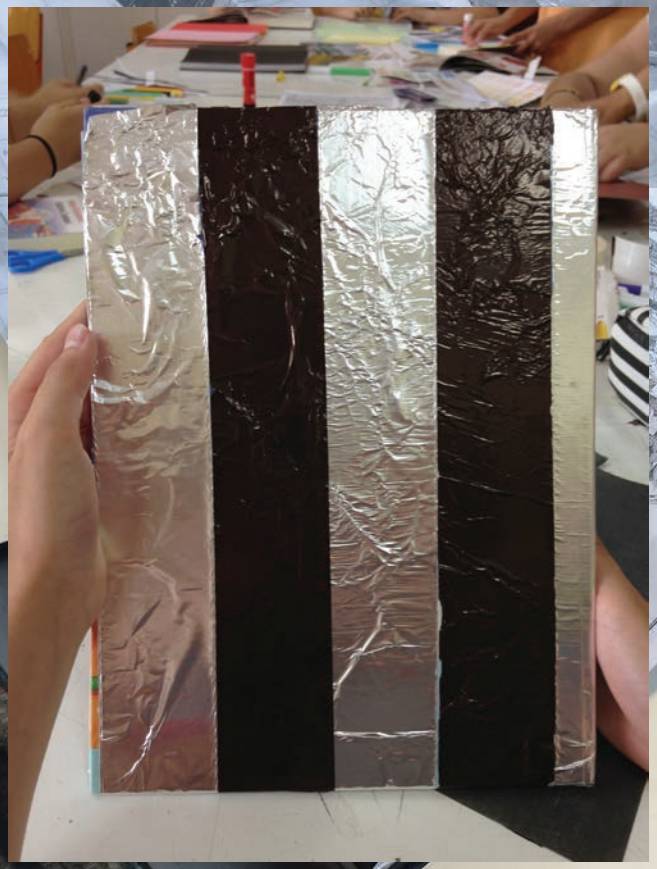

In our workshops Midsummer Night's Dream children were asked to work as an ensemble. Using viewpoints, an improvisational technique, the children adopted all the roles necessary for a theatrical production. At first they became "set designers" and transformed their classroom into the play's set with colored crepe paper. They were then allocated one of the play's characters as well as a representative quote with which to present themselves to the rest of the class. Next, the children became "costume designers", transforming their characters through makeshift costumes. Finally, they animated the play as "actors". Throughout the workshops, two children took on the role of "Shakespeare" himself, directing their classmates and giving suggestions as to how the play should evolve.

Iris Nikolaou, Rebecca Tsiligaridou

Τα εργαστήρια Ένα Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας στο Εδώ και στο Τώρα είχε στόχο τη βιωματική γνωριμία με το έργο του Σαίξπηρ. Τα παιδιά με τη βοήθεια των viewpoints (τεχνική αυτοσχεδιασμού) λειτούργησαν ως ομάδα και δοκιμάστηκαν στους διαφορετικούς ρόλους της θεατρικής διαδικασίας. Έγιναν «σκηνογράφοι» και διαμόρφωσαν τον σκηνικό χώρο με πολύχρωμα γκοφρέ χαρτιά, μεταμορφώνοντας καρέκλες και θρανία. Πειραματίστηκαν ως «ενδυματολόγοι» ντύνοντας με αυτοσχέδια κοστούμια τους χαρακτήρες τους και έγιναν για λίγο «ηθοποιοί» ζωντανεύοντας το κείμενο στους χώρους που οι ίδιοι δημιούργησαν. Ανάμεσά τους, δύο «σκηνοθέτες» πρότειναν στην ομάδα να δοκιμάσουν διαφορετικές ποιότητες («με περισσότερο πάθος» ή «πες την ατάκα ψιθυριστά / φοβισμένα...»).

Τα εργαστήρια Remix and Collaborative Narratives δομήθηκαν για το έργο «Μάκβεθ», με στόχο μια νέα ανάγνωση του έργου. Με ψηφιακή αναβίωση οι μαθητές προσέγγισαν το κείμενο με εργαλείο τους την τεχνική του ρεμίξ, την οικειοποίηση και τη δημιουργική προσέγγιση του αρχείου. Παρακολούθησαν μια οπτικοακουστική απεικόνιση της ιστορίας και έμαθαν για τη χρήση ψηφιακών συλλογών. Αξιοποίησαν τρισδιάστατες κατασκευές συνδρομητών σε διαδικτυακά αρχεία σχεδιάζοντας ψηφιακούς υποκειμενικούς χώρους του έργου. Μορφοποίησαν τις σκηνές σε μικρά πειραματικά animations με αποσπάσματα του κειμένου, χαρακτήρες και ήχους. Μέσα από τη διαδικασία δημιουργήθηκε μια συνεργατική αφήγηση και ανάγνωση του έργου.

The workshops were based upon a new reading of “Macbeth”. The participants used remix tools and appropriation techniques to source readymade 3d modules found in web archives in order to design new experimental animations based on Shakespeare’s storyline.

Nikos Voyiatzis

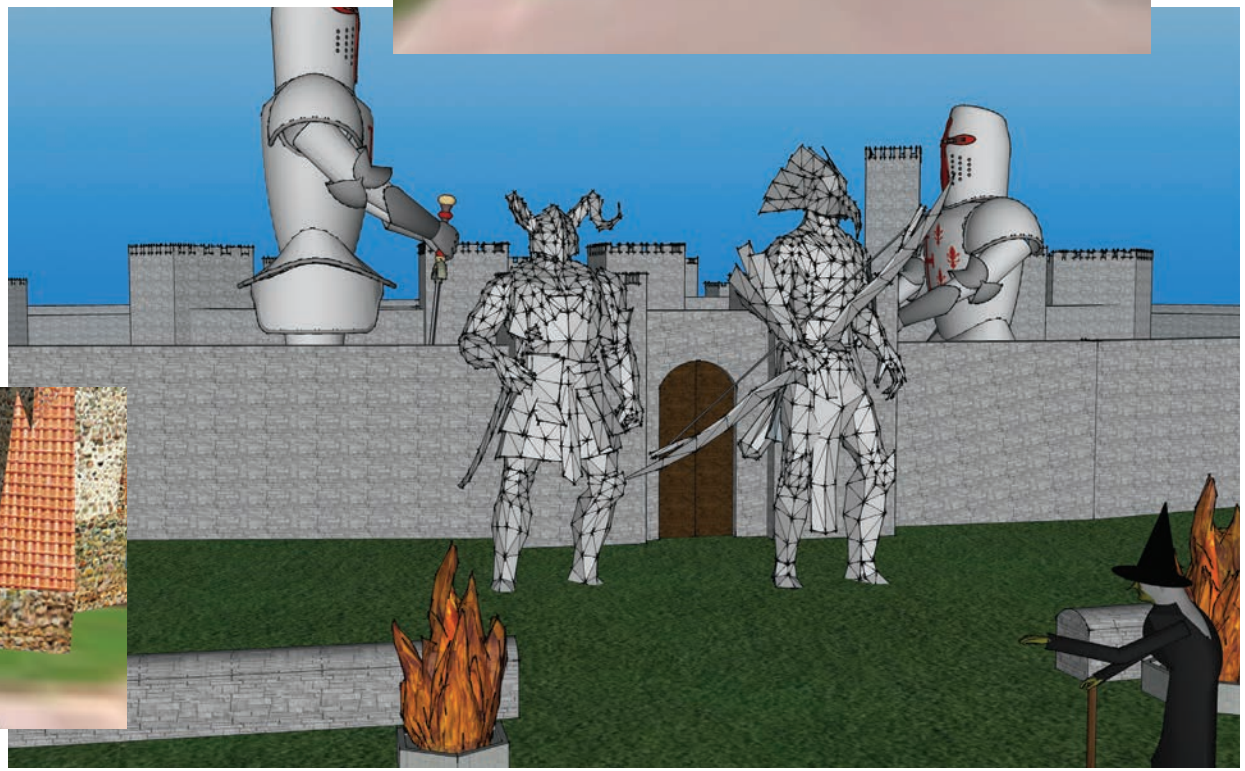

The workshops allowed primary school children to have the chance to come into contact with silent movies and to accompany Percy Stow's "The Tempest", the first filmic adaptation of Shakespeare's play, with their own sounds and music. The participants were introduced to extracts

from a variety of silent films, they learned about sound effects and foley artists through samples of different sounds that are produced in sound studios. The workshops came to a close with the children creating a live orchestra of sounds made from instruments and found objects in synch with the film.

Gnous

Στα εργαστήρια Silent Shakespeare μαθητές δημοτικού ήρθαν σε επαφή με το βωβό κινηματογράφο και έντυσαν με ήχους και μουσική ένα απόσπασμα της «Τρικυμίας» του Percy Stow, της πρώτης κινηματογραφικής απόδοσης του ομώνυμου σαιξπηρικού έργου. Τα παιδιά παρακολούθησαν αποσπάσματα βωβών ταινιών και έμαθαν για τα ηχητικά εφέ και τους foley artists (οι καλλιτέχνες που δημιουργούν ήχο συντονισμένο με μια σκηνή ταινίας) με ζωντανά παραδείγματα ήχων, οι οποίοι συνήθως αναπαράγονται σε στούντιο ηχογράφησης. Εξοικειώθηκαν με το επιλεγμένο απόσπασμα της «Τρικυμίας» και ετοίμασαν ένα χρονολόγιο των συνοδευτικών ήχων για κάθε σκηνή.

Στη διάθεση τους είχαν μεταλλόφωνα, κρουστά, αντικείμενα (εφημερίδες, γάντια, πιάτα με χαλίκια για τον ήχο των βημάτων, λαμαρίνες για τον ήχο της αστραπής), τη φωνή και το σώμα τους. Πειραματίστηκαν με τους ήχους και δούλεψαν με τα μεταλλόφωνα πάνω σε τρία διαφορετικά μουσικά μέρη. Ολοκληρώνοντας, παρακολούθησαν ζωντανά την ταινία, προσπαθώντας να συγχρονίσουν τους ήχους με την εικόνα και να παίξουν ως μια προβαρισμένη ορχήστρα.

Πρόθεσή μας στην ταινία «Στο Σίτι» ήταν με όχημα το χιούμορ, να παρατηρήσουμε και να καταγράψουμε καθημερινές στιγμές, ανθρώπους της περιοχής και όλα όσα ενστικτωδώς μας γοήτευσαν, προκειμένου να συνθέσουμε ένα κινηματογραφικό κολάζ που να αντανακλά το πορτρέτο της πόλης του Αιγάλεω.

Η πόλη είναι ένας ζωντανός οργανισμός που μονίμως σε τροφοδοτεί. Το ντοκιμαντέρ αυτό δεν έχει αρχή, μέση και τέλος. Είναι ο καταγεγραμμένος χρόνος μιας συγκεκριμένης σύντομης περιόδου. Εάν ο καταγεγραμμένος αυτός χρόνος εφάπτεται, ανά στιγμές, με κάτι το οικουμενικό, έχουμε επιτύχει το στόχο μας.

In the film “Sto Citi” we set out to capture fragments of everyday lives: the neighborhood, its people, observing them (with compassion and humor), following our instincts, documenting the elements of the city that seemed interesting to us. The result is a filmic collage: a portrait of this city.

Cities are living organisms, in constant flux, which is why there is no beginning, middle or end to this film. It is nothing more than the documentation of a very specific and brief moment in time, if it manages to touch on something universal, well then for us we will have achieved what we set out to.

Avrilios Karakostas, Ioanna Tsoukala

Εν αρχή ην ο αείμνηστος δήμαρχος Σταύρος Μαυροθαλασσίτης. Όταν ανέλαβε, τη δεκαετία του 1950, το Αιγάλεω είχε βγει από τον πόλεμο που του στοίχησε θύματα, το ολοκαύτωμα και τον Εμφύλιο. Ένας δήμαρχος ήταν ευτύχημα να μπορέσει να σταθεί εκείνα τα χρόνια. Ήταν ο άνθρωπος που κατάφερε να συνενώσει τους κατοίκους, τον αγάπησαν όλοι ανεξαρτήτως κόμματος. Αρκεί να σου πω ότι θυμάμαι τότε που δημιουργήθηκε η δημοτική κατασκήνωση στην Αθήνα ο δήμαρχος αυτός χτυπούσε πόρτα πόρτα και έλεγε «γείτονα εσύ τι θα δώσεις για την κατασκήνωση;» και ο καθένας έδινε ζυμαρικά, ζάχαρη, όσπρια και με αυτά τα φτωχά μέσα δημιουργήθηκε μια κατασκήνωση που τώρα ρημάζει.

Θεωρώ τον εαυτό μου ευλογημένο που κάθε μέρα για να κοιμηθώ ή να πάω οπουδήποτε περπατάω πάνω στην Ιερά Οδό. Συγκινούμαι πραγματικά γιατί πατάω τα χνάρια της ιστορίας. Μου φαίνεται μυθικό όλο αυτό. Ώρες ώρες φαντάζομαι όλη εκείνη την πομπή των Ελευσινίων να ξεκινά από τον Κεραμεικό και να πηγαίνει προς την Ιερά Οδό κι εγώ να πατώ πάνω εκεί.

Η πόλη, ακόμα κι όταν έχεις πάντα τον ίδιο προορισμό, χρειάζεται να την αντιμετωπίζεις λίγο σαν τουρίστας.

It all began with Stavros Mavrothalassitis. When he was elected mayor in 1950 Aigaleo was just coming out of the Second World War where its population had suffered great losses, the Holocaust and of course the Civil War. It was an achievement for any mayor to be able to be accepted at that time. He however managed to unite the city, everybody loved him whatever their political affiliations. This story says it all: when the municipality initiated its summer camp for children, the mayor himself would walk around the city knocking on people's doors asking them, neighbor, what can you contribute? each and everyone gave something: spaghetti, sugar, beans, and with these simple means he managed to make the summer camp happen, the same camp that nowadays is falling apart.

I consider myself lucky that everyday heading home to sleep, I pass over the Ancient Holy Way. I find it truly moving to know that I am walking on the traces of history; it seems larger than life to me. Sometimes I imagine the Ancient procession on its way to Elefsina, starting from Kerameikos along the Holy Way – and I can't quite fathom that I am standing on that same site too.

Its good to look at your city, wherever you live, with the eyes of a visitor – anew.

Maria Vamvakopoulou

Στο εργαστήρι αυτό διερευνήσαμε τις δυνατότητες δημιουργίας αρχιτεκτονικής μέσα από διαδικασίες συμμετοχικού σχεδιασμού χρησιμοποιώντας ως εργαλεία παιχνιδιού και εξερεύνησης μεθόδους χαρτογράφησης και τρισδιάστατες μακέτες. Μαζί με τους μαθητές οραματιστήκαμε τον (ανα)σχεδιασμό των κοινόχρηστων χώρων του σχολικού κτιρίου και της αυλής. Η διαδικασία σχεδιασμού εξελίχθηκε μέσα από διαδοχικά εργαστήρια που είχαν στόχο να διαμορφώσουν ένα πλαίσιο σχεδιαστικών προτάσεων και δράσεων που θα αποτελέσει εργαλείο για τη βελτίωση του σχολικού περιβάλλοντος. Στην έρευνα συμμετείχαν φοιτητές από το τμήμα Αρχιτεκτόνων του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας στο πλαίσιο του μαθήματος επιλογής «Περιβάλλοντα Μάθησης».

Working with the students in our collaborative workshop, we experimented with participatory design processes and used models and mapping, elements of both play and analysis: together we produced new design proposals for the school's interior communal spaces and the schoolyard. The design process unfolded through a series of workshops, aimed at using tools and praxis for the improvement of the school's environment. The participatory process included proposals by students from the Architecture Department of the University of Thessaly, part of their "Learning Environments" university course.

AREA (Architecture Research Athens)

ΛΟΥΚΟΥΜΑΔΕΣ ΜΠΑΛΑΤΣΟΥΡΑ

ΑΠΟ ΤΟ 1930

Το ανακατεύω αλεύρι με νερό υπάρχει ανά τους πολιτισμούς. Είναι κάτι σαν είδος τηγανητού ψωμιού που αν βάλεις ζάχαρη γίνεται γλυκό, αν βάλεις αλάτι γίνεται ψωμί. Στη συνέχεια το βελτίωσαν οι Έλληνες της Μικράς Ασίας, το έκαναν λουκουμά και έφτασε και εδώ.

Το Αιγάλεω είχε πριν φθάσουμε 140 οικογένειες, μεγαλοκτηματίες. Εδώ ήταν ο οπωρώνας της Αθήνας. Στο γήπεδο του Αιγάλεω έβγαζε αγκινάρες, τα αμπέλια ήταν από την πλευρά του Εσταυρωμένου και πέρα.

Το Μπαρουτάδικο ήταν ένα τεράστιο εργοστάσιο παραγωγής πολεμικού υλικού και δούλευαν κάποιοι χιλιάδες. Από κάτω του υπήρχαν στοές – ίσως υπάρχουν ακόμα απομεινάρια πυρίτιδας. Έκλεισε τη δεκαετία του 1960 όπως έκλεισε και η ΒΙΑΜΑΞ όπως έκλεισαν η Softex και τα ναυπηγεία που από 7500 εργάτες τώρα έχουν 400. Όλη αυτή η δήθεν ανάπτυξη από το 1980 μέχρι σήμερα ήταν πλασματική.

Mixing flour with water to cook is a fundamental element of food all over the world. What we make is a form of fried bread, which if you add sugar becomes sweet and if you add salt becomes bread. This basic recipe was improved by the Greeks in Asia Minor and the result was loukoumades which we then brought with us here.

Before the refugees from Asia Minor arrived, Aigaleo was inhabited by only 140 families, large land owners. This was the agricultural basin of Athens. Where the stadium now stands there were artichoke plantations and vineyards from the central square onwards.

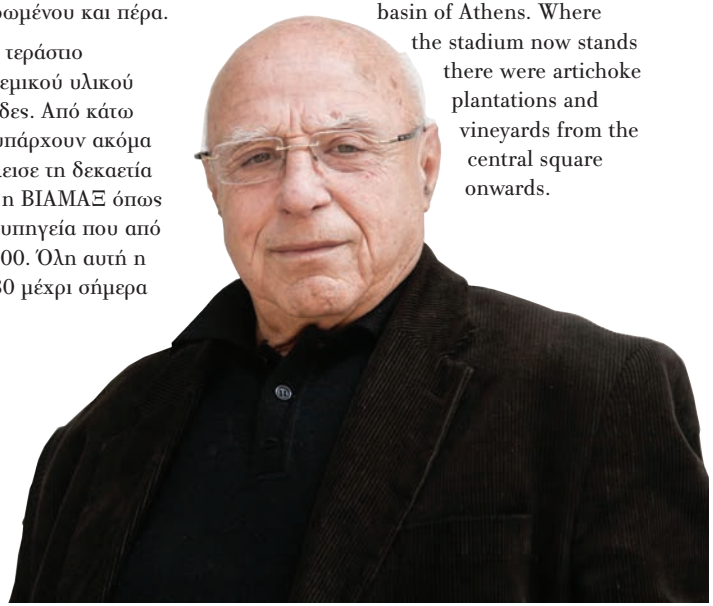

Εξώφυλλο: Άλσος Μπαρουτάδικο, φωτογραφία από τα γυρίσματα της ταινίας «Στο Σίτι»

Σελίδες

2-3: Σπίτια και αυλές στο Αιγάλεω, από τον ιστορικό περίπατο με την Καλλιόπη Παπαγκελή
Φωτογραφίες: Κώστας Μασσέρας
4-5: Κτηματολογικό Διάγραμμα του Παρά την Ιερά Οδό Συνοικισμού Νέων Κυδωνιών (Άγιος Σάββας), 1934, Μηχανικός Κηλαϊδώνης, απαλλ. 27386/29/ΦΕΚ38
Παραχώρηση: Μαρία Βαμβακοπούλου
6-7: Οικοδομικό τετράγωνο 639, Κατάλογος Παρεμβάσεων
Σχέδιο: AREA
Φωτογραφίες: Κώστας Μασσέρας
8-9: «Συμμετοχικό Εργαστήρι» από τους AREA, οικοδομικό τετράγωνο 639
Φωτό: AREA
10-11: Εικόνα (αριστερά): Σχεδιαστική σύνθεση από την αγωνιστική πορεία του σέντερ-φορ Χρήστου Χατζησκουλίδη
Εικόνα (δεξιά): Ο Δημήτρης Πηγαδίτης
Εικονογράφηση: Νίκος Νικολαΐδης.
12-13: Παιδική κυκλική χαρά, πλατεία Κυθρέας
Σχέδιο: Point Supreme
14-15: Απόσπασμα από το «Τα σωστά ντολμαδάκια γιαλαντζί τα φτιάχνει η κυρία Ντίνα Καλλιοντζή» στο Popaganda (δημ. 19.11.2014), συνέντευξη στις Πένυ Βασιλάκη & Δάφνη Βρέλλη
Φωτογραφίες από την ηλεκτρονική δημοσίευση
16-17: Φωτό (πάνω αριστερά): Όλγα Χατζηδάκη
Φωτό (κάτω δεξιά): Κώστας Μασσέρας
18-19: Εργαστήρι «Λαογραφία και Νέες Τεχνολογίες» από την Μαρία Βαρελά, Σύλλογος Κρητών Αιγάλεω «Η Κρητική Αναγέννηση», Σύλλογος Μικρασιατών «Νέες Κυδωνίες»
Φωτογραφίες: Άννα Τσιτσελή
Εξώφυλλο δίσκου «τα Μπουζούκια του Ζαμπέτα»
Παραχώρηση: Γιάννης Περάκης
20-21: Απόσπασμα από το «Αβραάμ Οράν: Ένας Ασσύριος στο Αιγάλεω» στο Popaganda (δημ. 13.11.2014), συνέντευξη στις Πένυ Βασιλάκη & Δάφνη Βρέλλη
Φωτογραφίες από την ηλεκτρονική δημοσίευση
22-23: Θεατρική παράσταση «Ρωμαίος και Ιουλιέτα» από το εργαστήρι του Δημήτρη Ξανθόπουλου, 7ο Γυμνάσιο Αιγάλεω
Φωτογραφίες: Πηνελόπη Γερασίμου
24-25: Εργαστήρι «Τα Βιβλία του Πρόσπερο» από την Αναστασία Δούκα, 20ο Δημοτικό Αιγάλεω
Φωτό: Όλγα Χατζηδάκη
Φωτό (δεξιά πίσω): Αναστασία Δούκα
Φωτό (δεξιά μπροστά): Όλγα Χατζηδάκη
26-29: Εργαστήρι « Ένα Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας στο Εδώ και στο Τώρα» από τις Ίρις Νικολάου και Ρεβέκκα Τσιλιγκαρίδου, 4ο Δημοτικό Αιγάλεω
Φωτό: Πηνελόπη Γερασίμου
30-31: Εργαστήρι «Remix and Collaborative Narratives» από το Νίκο Βογιατζή, 7ο, 12ο, 20ο Δημοτικό Αιγάλεω
Στιγμότυπα από 3D animation
32-33: Εργαστήρι «Silent Shakespeare» από τους Gnous, 1ο Δημοτικό Αιγάλεω
Στιγμότυπα από τη βιντεοσκόπηση της Πηνελόπης Γερασίμου
34-35: Στιγμότυπο από την ταινία «Στο Σίτι»
Σκηνοθεσία: Αυρήλιος Καρακώστας
Φωτογραφία: Ιωάννα Τσουκαλά
36-37: Απόσπασμα από το «Η Μαρία Βαμβακοπούλου νιώθει ευλογημένη που κάθε μέρα περπατάει πάνω στην Ιερά Οδό» στο Popaganda (δημ. 02.12.2014), συνέντευξη στις Πένυ Βασιλάκη & Δάφνη Βρέλλη
Φωτό (πίσω): Στη μάντρα του Μπαρουτάδικου, οικογενειακή εκδρομή, Δωρεά της Αθηνάς Βελισσαρίου, Αρχείο του Συλλόγου Μικρασιατών Αιγάλεω «Νέες Κυδωνίες»
Φωτό (μπροστά): Σπίτι προσφυγικό επί της σημερινής οδού Δημαρχείου κοντά στον Άγιο Σπυρίδωνα στο Αιγάλεω, δωρεά Κωνσταντίνα Καλλιοντζή από το Αρχείο του Συλλόγου Μικρασιατών Αιγάλεω «Νέες Κυδωνίες»
38-39: «Συμμετοχικό εργαστήρι» από τους AREA, 6ο Δημοτικό Αιγάλεω
Φωτό (πίσω): AREA
Φωτό (κάτω): Πηνελόπη Γερασίμου
40-41: «Συμμετοχικό Εργαστήρι» από τους AREA, 6ο Δημοτικό Αιγάλεω
Φωτό (πίσω): AREA
Φωτό (αριστερά): AREA
Φωτό (κέντρο και δεξιά): Ελίκη Διαμαντούλη
42-43: Απόσπασμα από το «Οι μυθικοί λουκουμάδες του Μπαλατσούρα» στο Popaganda (δημ. 24.11.2014), συνέντευξη στις Πένυ Βασιλάκη & Δάφνη Βρέλλη
Επιγραφή καταστήματος λουκουμάδων Μπαλατσούρα
Φωτό (πάνω δεξιά): Μαστορέματα, αναμνηστική φωτογραφία της οικογένειας Τσακίρογλου, Δωρεά Μέλπω Τσακίρογλου στο Μουσείο Μικρασιατικού Πολιτισμού στο Αιγάλεω
Φωτό (κάτω δεξιά): Αναμνηστική οικογενειακή φωτογραφία του Γεώργιου Χαβαράνη στο Αιγάλεω, Δωρεά Βασιλική Καραιζά, Αρχείο Συλλόγου Μικρασιατών Αιγάλεω «Νέες Κυδωνίες»
44-45: Η αυλή της Μαρίας Βαμβακοπούλου
Φωτό: Άννα Τσιτσελή

Cover: Baroutadiko Park, photograph from the making of "Sto Citi"

Pages

2-3: Houses and courtyards in Aigaleo, City walk with Kalliopi Papangeli
photographs by: Costas Masseras
4-5: Diagram of the residential area near Iera Odos Nees Kydonies (St. Savvas), 1934, Engineer Kiladoinis
Courtesy: Maria Vamvakopoulou
6-7: 639 Council Estate
Design: AREA
Photographs: Costas Masseras
8-9: "Participatory Workshop", AREA, 639 council estate
Photo: AREA
10-11: Image (left): Sketches of the center-forward Christos Hatziskoulides
Image (right): Dimitris Pigaditis
Sketches: Nikos Nikolaides
12-13: Circular playground, Kythreas Square
Design: Point Supreme
14-15: Extract from "The Best Dolmadakia Yialantzi are made by Mrs Dina Kalliontzi", Popaganda (publ. 19.11.2014), interview to Peny Vasilaki & Daphne Vrelli
Photographs from the online edition
16-17: Photo (top left): Olga Hatzidaki
Photo (bottom right): Costas Masseras
18-19: Workshop "Making Traditions Contemporary" by Maria Varela, Cretan Assoc. of Aigaleo "Cretan Renaissance", Asia Minor Assoc. "Nees Kydonies"
Photographs: Anne Tsitseli
Album Cover, "Zambetas' Bouzoukia"
Courtesy: Yannis Perakis
20-21: Extract from "Avraam Oran: An Assyrian in Aigaleo", Popaganda (publ. 13.11.2014), interview to Peny Vasilaki & Daphne Vrelli
Photo from the online edition
22-23: Theater production of "Romeo and Juliet", Dimitris Xanthopoulos workshop, 7th High School, Aigaleo
Photographs: Pinelopi Gerasimou
24-25: Workshop "Prospero's Books" by Anastasia Douka, 20th High School, Aigaleo
Photo: Olga Hatzidaki
Photo (right back): Anastasia Douka
Photo (right forward): Olga Hatzidaki
26-29: Workshop "A Midsummer Night's Dream" by Iris Nikolaou and Rebecca Tsiligaridou, 4th Primary School, Aigaleo
Photo: Pinelopi Gerasimou
30-31: Workshop "Remix and Collaborative Narratives" by Nikos Vogiatzis, 7th, 12th, 20th Primary Schools, Aigaleo
Images: Video stills from 3D animations
32-33: Workshop "Silent Shakespeare" by Gnous, 1st Primary School, Aigaleo
Images: Video Stills from film by Pinelopi Gerasimou
34-35: Video Still from short film "Sto Citi"
Directed by: Avrilios Karakostas
Cinematography: Ioanna Tsoukala
36-37: Extract from "Maria Vamvakopoulou feels blessed that she walks everyday on the Holy Way", Popaganda (publ. 02.12.2014), interview to Peny Vasilaki & Daphne Vrelli
Photo (background): On the hedge of the Baroutadiko, family outing, Donation by Athina Velissariou, Asia Minor Assoc. 'Nees Kydonies' Archive
Photo (front): Refugee house on Dimarheio Str near St. Spyridonas, Donation by Konstantina Kalliontzi, Asia Minor Assoc. 'Nees Kydonies' Archive
38-39: "Participatory Workshop", AREA, 6th Primary School, Aigaleo
Photo (background): AREA
Photo (below): Pinelopi Gerasimou
40-41: "Participatory Workshop", AREA 6th Primary School, Aigaleo
Photo (behind): AREA
Photo (left): AREA
Photo (center & right): Eliki Diamantouli
42-43: Extract from "Balatsouras' Legendary Loukoumades", Popaganda, (publ. 24.11.2014), interview to Peny Vasilaki & Daphne Vrelli
Photo (top): Construction work, archival photograph, courtesy Tsakiroglou family, Donation by Melpo Tsakiroglou, Asia Minor Cultural Museum
Photo (bottom): Family photograph, Yiorgos Havaranis, Donation be Vasiliki Karatza, from Asia Minor Assoc. Archives
44-45: Maria Vamvakopoulou's coutrtyard
Photo: Anne Tsitseli

Σελίδες

1: Φωτό (πάνω): Ελένη Γουναρίδου
Φωτό (κάτω): Νικόλας Σπυρίδης

2-3: Φωτό (πάνω αριστερά): Ναταλία Σπύρου
Φωτό (μικρή αριστερά): Ελένη Γουναρίδου
Φωτό (κεντρική): Γεράσιμος Διαμαντόπουλος
Φωτό (κάτω αριστερά): Μάνος Κασωτάκης
Φωτό (πάνω δεξιά): Νικόλας Σπυρίδης
Φωτό (μικρή δεξιά): Γεράσιμος Διαμαντόπουλος
Φωτό (κάτω δεξιά): Νικόλας Σπυρίδης

4-5: Φωτό (πάνω αριστερά): Ναταλία Σπύρου
Φωτό (μικρή αριστερά): Γεράσιμος Διαμαντόπουλος
Φωτό (κάτω αριστερά): Γεράσιμος Διαμαντόπουλος
Φωτό (κέντρο): Δέσποινα Σαμοΐλη
Φωτό (πάνω δεξιά): Ελένη Γουναρίδη
Φωτό (κάτω δεξιά): Γεράσιμος Διαμαντόπουλος

6-7: Φωτό (πάνω αριστερά): Ναταλία Σπύρου
Φωτό (κάτω δεξιά): Ναταλία Σπύρου
Φωτό (πάνω δεξιά): Ελένη Γουναρίδη
Φωτό (κάτω δεξιά): Ελένη Γουναρίδη

8: Φωτό (πάνω δεξιά): Μάνος Κασωτάκης
Φωτό (δεξιά): Ναταλία Σπύρου
Φωτό (κάτω): Ναταλία Σπύρου
Φωτό (αριστερά): Δέσποινα Σαμοΐλη

Pages

1: Photo (top): Eleni Gounaridou
Photo (bottom): Nicholas Spiridis

2-3: Photo (top left): Nathalia Spyrou
Photo (bottom left): Eleni Gounaridou
Photo (center): Gerasimos Diamantopoulous
Photo (bottom left): Manos Kasotakis
Photo (bottom right): Nicholas Spiridis
Photo (small right): Gerasimos Diamantopoulos
Photo (bottom right): Nicholas Spiridis

4-5: Photo (top left): Nathalia Spyrou
Photo (small left): Gerasimos Diamantopoulos
Photo (bottom left): Gerasimos Diamantopoulos
Photo (center): Despoina Samoili
Photo (top right): Eleni Gounaridou
Photo (bottom right): Gerasimos Diamantopoulos

6-7: Photo (top left): Nathalia Spyrou
Photo (bottom right): Nathalia Spyrou
Photo (top right): Eleni Gounaridou
Photo (bottom right): Eleni Gounaridou

8: Photo (top right): Manos Kasotakis
Photo (right): Nathalia Spyrou
Photo (bottom): Nathalia Spyrou
Photo (left): Despoina Samoili

locus athens:
Λίτσα Αγαπητού, Ορέστη Ανδρεαδάκη, Μαρία Αργυράκη, κ. Βαζάκα, Μαρία Βαμβακοπούλου, Νικόλαο Βανταράκη, Πάνο Γκένα, Αθηνά Δασκαλάκη, Σταύρο Διοσκουρίδη, Ανδρέα Δούμα, Ντίνα Καλλιοντζή, Ευάγγελο Καραλή, Μάγδα Καραμάνογλου, Φωτεινή Καράμπελα, Ζώη Καταγή, Γιάννη Κουτούλια, Λεωνίδα Λιάμπεη, Ραφαήλ Λισμάνη, Ευφροσύνη Μαραγκού, Ειρήνη Μαραυγάκη, Ιωάννη Μαύρο, Ασπασία Μητρούλια, Ιωάννη Μπαλατσούρα, Νικολέττα Μυρίντζου, Νίκο Νικολαΐδη, Αβραάμ Οράαν, Μαρία Παπαϊωάννου, Τζαβέλλα Παρασκευή, Γιάννη Περάκη, Κατερίνα Στεμπίλη, Χρήστο Τσατσιάνα, Δημήτριο Τσίμα, Παναγιώτη Χατζηαντώνογλου, Έυα Χριστοδούλου, Δέσποινα Χατζόγλου

τον Οργανισμό Πολιτισμού και Ανάπτυξης ΝΕΟΝ, την Ελίνα Κουντούρη και την Αφροδίτη Μποντζώρλου

και τους Δημήτρη Μπίρμπα, Δήμαρχο Αιγάλεω, Γιάννα Χριστόγλου, Αντι-Δήμαρχο Παιδείας

Αυρήλιος Καρακώστας - Ιωάννα Τσουκαλά:
Αμαλία και Μάριο, Σταμάτη Βλάχο, Κατερίνα Γελέ, Γιώργο Γουμενάκη, Μαρία Γραμματικού, Βασιλική Δράκου, Σπύρο Ζαγοραίο, Θανάση, Αγάθη Κάλτσα, Ιωσήφ Καπετανίδη, Μανώλη Καπλαντζή, Μαρία Κατινάρη, Γιάννη Κουμούση, Πορφύρη Κονά, Γιώργος Λαζάρου, Δημήτρη Λαζάρου, Γιάννη Λεμπέση, Παναγιώτα Μανουσαρίδη, Μαγδαληνή Πάλμε, Σπύρο Παπαδάτο, Παντελή Παπαναστασίου, Ελισάβετ Πλιάτσικα, Κώστα Πουλή, Χρήστο Σαλίδη, Θεοδόση Συκιώτη, Νατάσα Τσακίρογλου, Φανή Τσακίρογλου, Χορωδία Συλλόγου Μικρασιατών Αιγάλεω "Νέες Κυδωνίες", όσους συμμετείχαν και συνέβαλαν στην υλοποίηση της ταινίας τεκμηρίωσης.

AREA:
τους κάτοικους του 639 οικοδομικού τετράγωνου, Ελένη Μπάστα, Ιφιγένεια Παπαδοπούλου, Μαριάνθη Παυλίδου, Βασίλη Χαλαμπαλάκη, τους φοιτητές του Τμήματος Αρχιτεκτόνων του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, τους μαθητές και τους δασκάλους του 6ου Δημοτικού

Μαρία Βαρελά:
Σύλλογο Μικρασιατών «Νέες Κυδωνίες», Σύλλογο Κρητών Αιγάλεω «Η Κρητική Αναγέννηση»

Gnous:
Ελένη Τζαβάρα

locus athens:
Litsa Agapitou, Orestis Andreadakis, Ioannis Balatsouras, Maria Argyraki, Eva Christodoulou, Athina Daskalaki, Panagiotis Demistihas, Andreas Doumas, Panos Genas, Panagiotis Hatziantonoglou, Despoina Hatzoglou, Dina Kalliontzi, Stavros Dioskouridis, Evangelos Karalis, Magda Karamanoglou, Zoe Katagi, Yannis Koutoulias, Leonidas Liambeys, Raphael Lismanis, Efrosini Maragkou, Irene Maravgaki, Ioannis Mavros, Aspasia Mitroulia, Nikoletta Myrintzou, Nikos Nikolaides, Avraam Oran, Maria Papaioannou, Yiannis Perakis, Katerina Stembili, Christos Tsatsianas, Dimitrios Tsimas, Paraskevi Tzavella, Maria Vamvakopoulou, Nikolaos Vantarakis, Vazakas

NEON Organization for Culture and Development, Elina Kountouri and Afroditi Bontzorlou

as well as the Mayor of Aigaleo, Dimitris Birbas and the Deputy Mayor of Education, Yianna Christoglou

Avrilios Karakostas – Ioanna Tsoukala:
Vassiliki Drakou, Katerina Gele, Yiorgos Goumenakis, Maria Grammatikou, Agathe Kaltsa, Manolis Kaplantzis, Maria Katinari, Iosif Kapetanides, Porphyris Konas, Dimitri Lazaros, Yiorgos Lazaros, Yiannis Lembesis, Panagiota Manousaridi, Amalia and Marios, Magdalene Palme, Spyros Papadatos, Pandelis Papanastasiou, Elisavet Pliatsika, Kostas Poulis, Christos Salides, Theodosis Sykiotis, Fani Tsakiroglou, Natasha Tsakiroglou, Thanasis, Stamatis Vlachos, Spyros Zagoraios, the Asia Minor Choir Association 'Nees Kydonies' and all those who took part of contributed in making the film.

AREA:
the inhabitants of the 639th block, Vasilis Halabalakis, Iphigenia Papadopoulou, Marianthi Pavlidou, the students of the University of Thessaly, the children and teachers of the 6th Primary School of Aigaleo

Maria Varela:
Association of Asia Minor "Nees Kydonies", Cretan Association "Cretan Renaissance"

Gnous:
Eleni Tzavara

Το βιβλίο αυτό έγινε με την ευκαιρία του Community Project Αιγάλεω Σίτι.

Τα Community Projects είναι ένας θεσμός που ξεκίνησε ο NEON το 2014, με σκοπό την υλοποίηση προγραμμάτων τέχνης σε γειτονιές της Αθήνας, τα οποία βασίζονται στη συμμετοχή των κατοίκων, ανεξάρτητων ομάδων και καλλιτεχνών. Τα Community Projects αποτελούν ένα ζωντανό πεδίο καλλιτεχνικής δράσης, στο οποίο οι καλλιτέχνες αναδεικνύουν μαζί με τους πολίτες τα θέματα που απασχολούν τις συγκεκριμένες τοπικές κοινωνίες. Το Αιγάλεω Σίτυ εντάσσεται στο πρόγραμμα του NEON για το 2014-2016.

Αιγάλεω Σίτι
Επιμέλεια: locus athens
Μαρία-Θάλεια Καρρά
Όλγα Χατζηδάκη

Συνεργάτες:
Μαρία Βαρελά, Σταύρος Διοσκουρίδης, Αυρήλιος Καρακώστας, Καλλιόπη Παπαγκελή, Ιωάννα Τσουκαλά, AREA

Βοηθοί:
Πένυ Βασιλάκη, Δάφνη Βρέλλη, Ηλίας Καρνιάρης

Φωτογράφοι:
Κώστας Μασσέρας, Άννα Τσιτσελή

Αιγάλεω Σίτι (για νέους)

Συνεργάτες:
Νίκος Βογιατζής, Μιχάλης Μοσχούτης, Ίρις Νικολάου, Δημήτρης Ξανθόπουλος, Βασίλης Τζαβάρας, Ρεβέκκα Τσιλιγκαρίδου, Γιάννης Χατζηασλάνης, AREA, Point Supreme

Φωτογράφος:
Πηνελόπη Γερασίμου

Βιβλίο
Επιμέλεια: locus athens
Σχεδιασμός: Βασιλική-Μαρία Πλαβού
Εκτύπωση: MACART

© Αιγάλεω Σίτι-βιβλίο: locus athens
© κείμενα: οι συγγραφείς

This book was published for the Community Project Aigaleo City.

Community Projects is an initiative NEON established in 2014, with two such projects to be realized annually. Their aim is to implement contemporary art programs in Athenian neighbourhoods that rely on the participation of local inhabitants, independent groups and artists. These Community Projects form a living field of artistic activities in which artists give prominence, along with citizens, to issues that concern specific local communities. Aigaleo City is part of NEON's program for 2014-2016.

Aigaleo City
Curated by: locus athens
Maria-Thalia Carras
Olga Hatzidaki

Collaborators:
AREA, Stavros Dioskouridis, Avrilios Karakostas, Kalliopi Papaggeli, Ioanna Tsoukala, Maria Varela

Assistants:
Elias Karniaris, Peny Vassilaki, Daphne Vrelli

Photographers:
Costas Masseras, Anne Tsitseli

(young) Aigaleo City

Collaborators:
AREA, Yiannis Hadjiaslanis, Michalis Moschoutis, Iris Nikolaou, Point Supreme, Rebecca Tsiligaridou, Vasilis Tzavaras, Dimitris Xanthopoulos, Nikos Vogiatzis

Photographer:
Pinelopi Gerasimou

Book
Edited by: locus athens
Designed by: Vassiliki-Maria Plavou
Printed by: MACART

© Aigaleo City-book: locus athens
© texts by: the authors

NEON
neon.org.gr

BRITISH COUNCIL
Βρετανική Πρεσβεία Αθήνα
ΝΥΧΤΕΣ ΠΡΕΜΙΕΡΑΣ
PROPAGANDA GR
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

NEON